

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗ

μνοία σλόν ἔρωται

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ο Άνθρωπος λοιπόν αυτός έκανε δια μαρούσε για νά διαφέσει την χαρακτήρα του μαθητού του. Αντ' νά τον διδάξει πού ήταν παθήκοντά του στη ζωή, τον ξέλεγε διτι, έφορος δό δινήρωτος είνε τόσο βραχείνιος, δὲν πρέπει νά στερήται καμμάς άπολασθώς. Γνώμων διώλετε τὸν Ζανίν στὸ Παρίσι καὶ τὸν ζεύσουν νά λέπι διτι για νά κάνη κανείς το καλύ, πρέπει νά μάθη πρότα τα κάνη το καλύ, πρέπει νά έχη νωρίσει την ήδονη που δίνει και μά καλύ. Παραδόξει ηγηκι, μα την άλιθευα! Ο Ζανίν, κοντρόπερος, μα υποτροπικός και πιο ψυχρός στον χαρακτήρα από το Λεώνη, τον ξεπεράνε στην πολύ τον κασσό. Ο Λεώνης είναι ίνας τύπος που τὸν τραβούνται τα δραμτικά του πάθη και ή φραγτσαποληξεις του... "Αν δὲν είλη τὸ Ζανίν παιδαγωγό, ήσους νά μη γινονται πού κασών. Τούρα διως αυτός θα τον καπτασθήψῃ διν δέν τον έχη καταστρέψει καλύας.

Ένα φίργος περνώντας από τα μέλη μου, καθώς έλεγε τα λόγια αύτα
δι «Ερριτοί Συγκέντρωσου δύμως θήλες μου τις δινάμεις για νὰ μπο-
ρέσω νὰ τὸν άφουντο δις τὸ τέλος.

157

—Σέ ήμα είνω χρόνων, δι Λεωνής, ἐξακολούθησε ὁ Ἐφεύρι,
βρέθηκε, μὲ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, κάποιος μεγάλης περιουσίας
καὶ ἀειθερίου, γά τι κανὴ δι τὴν θάνετον. Ηδη μποροῦσε εἰκονα νά πάρῃ τὸν
αὐλό δρόμο, ἀλλά, γάρ, πρώτως τὴν πατρικὴν τὸν ληφθοναί λίγη γὰ
τις μεγάλες του φιλοδοξίες, θέλησε νά την πολλαπλασιά. *Αναστά-*

»Κατόπιν ὁ φίλος μου μοῦ ἀφῆσε τὴν διεύθυνσί του καὶ ἔφυγε. Παρακολούθησα τοὺς δύο χρονολέπτες καὶ ἐτοῦ ἀπεκτήσαται κάθισθαι σύπτη, διὸ ὁ φίλος μου δὲν έλευθεροποιήθη. Ηγ' αὐτῷ θεωρήθη αποκόπητα, πώς μιὰ νίνχτα ποὺ δινόταν δεξιώσις στῆς πρωγκητάσσος ντε Μ.. «Ελαπού τότε τὸ Ζευνίν ἀπὸ τὸ μαρμάτσο και τραβώντας αὐτὸν προσέμερα, οὗτον είλα.»

—Ξέρετε καλά, τὸν φότησα, τοὺς διὸ Βενετούς, τοὺς διποίους μπάσατε μᾶται σ' αὐτὸ τὸ μέγαρο;

—Πολὺ καὶ μοῦ ἀπάντησε σοφιάρχατα, τοῦ ἐνὸς ἤμουν πα-
δαγωγὸς καὶ τοῦ ἄλλον φίλος.

— Νὰ τοὺς χαιρέστε ! τοῦ ἀπάντησα. Εἶνε διὸ χαιροκλέψτες !

Ούντε είτα με τόπο πεποιθού τα λόγια αυτά, ώστε το πρόσωπο του άλλαξε καρδιά, πα' όλη την άμεσταντή υπεραιώνα του. Υπωτανέθηκα τότε δια και αὐτός έπωρε μεριδιό φωνή της κέρδη τους, και τούς δήλωσε ωτηγρηγομετατά, δια θ' άπατηπάν το πρόσωποι τῶν δύο συμπατινών του. Ο Ζωνίνης καταπαράχθηκε και με παρασκόντες θεραμάτινη μην κάνον μάτι τέτοιον ένεγρημα. Δοξάσιμα μάλιστα να με πείστη δηλ' ήμων. Τόν γε ταξιδέψατε τότε να φανέση τὸ Βενετό μαρκότινο. Τόν έφωνανές περάν ματι κ' έγω ἐξηγήθηκα με λίγα κατα σαφή λόγια. Ο μαρκόσινος, ουδενόγνως με, άντι να ωνθήσῃ νά με διαψύνη, ἔγινε κατάλυμασ. Αγνοῶν ἂν ή σηργή αετή ήταν μά κονωπίδια, τόν δηλώ- έπικε κατόντας ουνεννοεσσας με πόν αέβα, άλλα με ἐξώρωσαν κατα οι δύο με τόσες Ικεσίες, δη μαρκήσιας μάλιστα Εκεῖσες τόσην ντροπή και πιστολή, ώστε λίγοτες σαν να ήμονας ο ἀράλεστερος τῶν άνθρωπών. Μοναχός απήτηρα από τον μαρκήσιο το φυγή αμεσούς άπο την Γαλλία, δυος κατ' Λεωνή.

Ὥοι μαρτυρῶμεν μοῦ ὥντασθέμενος τὰ πάντα. Ἡθέλει δημος τὸ δόνον καὶ τὸ Λεόντινον καὶ τὸ ἐπιβάλω καὶ σ' αὐτὸν τὴν θέλησιν μου Γ'. αὐτὸν τοῦ παραγόντα μὲν τὸ Ζανίνι νάρθι γά με δῆ. Πέρασε δώρεται δῶρο, ὃς ἔπει τέλος ὁ Λεόντινος παραδούστερε. Δὲν ἡταν δημος ταπεινωμένος, διως τομαρκώσον. Εἴσαι το μιθημένον, κ' ἐσφρίγη τις γροθήσει του. Νό μιες πως θὰ μὲ φοβίση μὲ τὸ θράσος του. Ἐγώ δημος το εἴλα, διτι μνοιον ἑτομος να το δόσω όποια δηποτε ικανωτορης ήθελε. Η προφητώνυμος δημος θὰ τὸν ἀπέλαυνται πο δη παραγματικώς ήταν. Τότε δη Λανδένιον, τάξω, καν αὐτὸν καὶ δηλα δη άναδεινον τον επεισ με μαζ. Οι συνενοχοι τον μάλιστα τον ἔθωσαν καταλαβον, δη ληταν καμένων, δην δην πειρασθει, με μεγάλη τον λόσσαν δημος, κ' ἐνέψη με τὸν μακοντάντο το μεγάρο αὐτῷ, στὸ οποῖο δὲν ἔταπον ποτὲ τινα, τηλαδη ποτε.

από την οποία δρομολογείται.
Τέσσεις μήνες μετά τὸ ἐπεισόδιο ακόλθηκε η πρώτη κατάσταση της Βορείου Ελλάς. Το πρώτο κιόλας βράδυ της ἀφίξεως μου πήγα στην χώρα τον Ντόναλντ Ομπράντο, γιατί σ' αγαπητού μου άνθρωπον λατούν την κατάσταση, μεταξύ άλλων, την οποία έχεινος γνωρίζω πολύ καλά.

»Τὸν νὰ διαδεχθῶ σιήν καρδιά σου ἔνα τέτοιο ἄνθρωπο καὶ νὰ

οκουπάσω και στα μάγνηλά σου τις έχνη των φυλιώντων του, μου πάγωσαν την άγρια μου Συγχρόνως δώματα χρόστηκα νά μήν ήτην νά πέσουν θύματα αιτούντο τον άθλιον μαύλων κώδη και μά τίμα εικονέντενα. 'Αλλά, άλλοιμονο, πό διέλθιο πάθος σου έγινε λέποχη νά ναστηγήση κάτε προσπάθεια μου για νά σε σώσω.

'Ο Ερρετή σύστασε ως' έγω έστηνα τό κεφάλι μου, γιατί ντρεπόμουν νά τὸν απένιον στα μάτια.

'Επειτα' άρο μα λιγότερην σιωπή δ' Ερρετή έξαπολούθησε:

— 'Ο Λεώνης σέρθηκε επαπέξιατα, γιατί κατώθισε νά σέ απαγάγη μαρσούτ στα μάτια μου νά μάλισταν ν' άπαγάγη τά διαμάντια τον ένως έκαποινιόν που είχε είπανα σου. 'Έπηγε κα' έκρηψε δένανα και τά κοσμήματά σου κα' έγω δέν έστρα ποδ. 'Ο πατέρας σου, έπειδη πότο τά δισερού πού έχουν γά πάλι, έβλημε τό ποδοτούρη διαμάντια, τά δότια δ' Λεώνης θά πονάθησε, χωρίς πάλι, στο μασό πότο δέν ζέζεις τους. Και, καθώς φαίνεται, δέν γελάστηκε. Γατά μόνο τρεις μῆνες λέψαμε δ' Λεώνης την Βενετία μέτα τά χρημάτα που πούστησε πάλι στο πότο λίγους ήταν γνωστούς δώς χαροπάλευτης, άρχισαν νά μοιχένωνται στο σπέτι του πούλιο νεος καλῶν οίκογενειών, τούς δοτούς παρέσυραν οι φίλοι του. Μά παρ' όλη τό ξεγνύματα που τούς έστανε, δέν άρχησε να δρεθητικά πάλι γοργούς χρημάτα. Σήμερα, καθώς έστρις, δ' Λεώνης είνε δέ πλούσιας έφορτης της πρωγκαρίσης Τσιγκαρόνι, μαζε γυναίκας, ή άποταν ήταν άλλοι δρωστάτη. Μά έχει μάθει νά έπεινε πάλι έπεινε καταδικασμένη νά πεθάνη μάλιστα στην πούρη νόστιμη.. 'Όλοι πιστεύουν πώς θ' άφηση την πειρασμάτια της στο Λεώνης, δ' δοτούς περισσεύεις δητι την άγρια παράδρομα. 'Ετοι μά για να κληρονομίας πλούσιας, Υπόθετα πότο θά στον είσει νά κάνηται λίγη ήπιονταν, ώς ήτον ν' αντικαταστήσης ήγειρης πρωγκηπίστα ποντά του...

'Ο σκληρός 'Ερρετή δέν μου είπε τίποτε περισσότερο, άλλα σύντε και θεωρεί τίποτε άλλο, 'Εκείνη τη στιγμή μ' ξπλωτών άσυγχρότητα οίγη και σωραδιστήρια κάτιο λιπόθυμη.

ΙΖ'

"Όταν συνήλθα, αντίκρουσα μαρσούτ μου τό Λεώνη. Είδα πότος ήμουν έπαπλωμένη σ' ένα σοφά κα' δέν έσενος με κύπταζε μ' άγριη κα' μ' άνησηγά.

— 'Άγαπημένη μου, με ωρτησε, δταν είδε διασηνθύσα, τί έχεις; Γιατί νά σε βρώ απή φρική αδή κατάσταση; Πού πονάς; Πού καινούργια λίνη δοξάστησε;

— Κακιά, τοι άπαντησα.

Κι' Έλεγα την άληθεια, γιατί έκεινη τή στιγμή μόνον διευθύνωντας τίποτε.

— Δέν μού ήλες την άληθεια, 'Ιουλιέττα Χωρίς άλλο, κάπιον σ' έκανε νά λυτηθήσες.. 'Η ινηρέτημα, δη άποτα διοριστήρια κυντάσσα σου, δταν γύρισε έδος, μού έτεν δητι σύμερα τό πρωι, ήθει και σ' έπεισθη ένας κύριος, δη δοτούς έμεινε πολλή ήγεια μαζε σου, κα' δη δοτούς, δταν έκρηψε παράγγειλε νά σε περιποιηθούν, γιατί δέν ήθειν καλά. Πούδες ήτη Βρήκα τή δύναμι νά συρθεί δέ την πόρτα...

Ποτέ στη ζωή μου δέν έβγαλε τή φέματα, Γι' αώτο, προσκεμένου ν' ψευδότησα, δέν τον άπαντησα τίποτε. Δέν ήθεια νά τον φανερόσκα πότος δέ πλούσιατης μου ήταν έρρετη.

'Ο Λεώνης τότε κατασύρισε και είπε:

— 'Έχεις λοιπόν καλ μωτάς... Μνησά μάτον μένη; 'Άλλα σύντε κανένα δέν πέρα... Μήποτε ήθει δέ... 'Αν πράγματα ήταν ανθός δέ έπαπλωμένη σου, τό αίμα του δέν θά μου έστανε για νά έπλωνται την ανθόδια του... Πές μου, 'Ιουλιέττα, τήν άληθειας; μηδείς ήθει και σ' έπεισθηθή δη Σάλια... Μήποτε τό κάπιονα αιτό σε καταδίωκει και πάτω με τίς κυνάδεις προτάσεις του κατί μέ τίς σκοφωντικές του έναντι μου.

— 'Ο Σιάλμι; είπα. 'Ωστε δη Σιάλμι βρίσκεται στό Μελάνο; 'Άπο τή πρώτη πότε δέν ξαγραφισμένη πότε πρωστό μου, κατάλαβε χωρίς άλλο δ' Λεώνης, δητι άγνωστηα τόν άπειδη τον άρχειον αδού ήπακεμένον στο Μελάνο.

— Λοιπόν, δέν δέν ήταν έκεινης, έξαπολούθησε σάν νά μονολογήσει, πότε πούδης ήταν αιτός δύ κύριος πού δήθει κα' έμεινε τρεις δένδηλορες δρες κλισισμένως με τή γιανάδα μου κα' δη δοτούς κατάπιν τήν άρφησε λιποθυμούμενη κα' έφρυγε; Ούτε δη Βενετός μαρκήσιος μπορούσε νά ήταν, γιατί δηλη τήν ήμερα διοριστήρια μαζε μου!

— Θέε μου! Θέε μου! φώνασα. 'Ωστε διλού διεφθαρμένοι φίλοι σου βρίσκονται δέν; Γιά τήν άγρια τον θεού, δη μή μάθουν πού μένω, γιά νά μή τον βλέπω τοιλάχιστον.

— 'Άλλα πούδης ήταν λοιπόν αιτός, μετανόμων συναντηθήρικες κρυφά κα' δέν τον έκλεψε τήν πόρτα τον δωμάτιον σου; φώτησε δη Λεώνης, δη δοτούς φαίνοντας πούλι άνησνοχος. Θέλω, άπαντω, 'Ιουλιέττα, νά μηδεπαντησης! 'Ακονδή τί σόν λέω...

Είδα δητι ήθεις μου ήταν κορίστη. 'Ένωσα τά ζέρια μου τρέμουντας έπικαλμάτηρια σιωπηλά τό θεό.

— Δέν δαντητάς; ξαναρρότησε δη Λεώνης. 'Ωστε, έτσι, διντυγι-

μένη γυναίκα, άπεκτησες έφαστή; Μά δέν ήκεις άδικο, 'Ιουλιέττα, μαρσούτ κα' έγω ήγια έρωμενη.. Είμαι ποάρηματι ήμαθος πού δέν μπορώ ν' άνηθει τήν έστασία σου, ένωσ σύνεχεισα τη έικη μου... Μά δέν ήκεις αυτήν τήν γενναιότητα. Χαίρει... Σού δέρθησε έγεια...

Πήρε το καπέλο του, φρεστού τά γάντια του με υψηλότητα, άλλα με συργάνηση συγχρόνως, έβγαλε τό πορτορόλη του, το άπωδες έπάνω στό μάρμαρο πού τέμπαναν σύντηξη, υπέριση, δινέριση έξω.

Τόν άκουσα ν' αποκουρώνεται με κανονικό δήμα και νά κατεβαίνη τή σκάλα.

Η Επειτής μου δη μάλισταν ή κατάπληξη και δ' φόβος μου μού είχαν παγώσει τό αίμα. Μού φωνάστην πάντας θά τρελανωμόνου. Μού έρχοταν νά ξεφωνίσα.. Τέλος, έμανδενης άπο τήν έξαντητηρια και την αγονία, υπέστηση την έιλος ναρησης.

Κατά τά μα σάντης άκουσα δένανα διαμάτιο μου. Μιανόνιαστα τότε τά μάτια μου και είδα χωρίς νά καταλαβαίνω τό βλέπω, τό Λεώνη νά κόβη δότις άνησην και τό Βενετό μαρκήσιο νά κάθεται πού σέν είναι πρατεις και έδειξη μα μποτίλια κονιά.

Ασύνητη καθώς ήμουν, ούτε σημείητηρα νά προσθέσω τί έκαναν οι δύο αιτός άνθρωποι, άλλα, συγά-σηγά, τά λόγια τους, ξυπνόντας τ' αντιά μου, έφτασαν ώς τό μαντού μου κα' άρχουσαν νά πάρωσαν έναν ένωνα.

— Σού δέν, δτι τόν είδε και ήμα δενδούσιος, δη έρρετης έπεισθησε δη Βενετός μαρκήσιος. 'Ο Ερρετή πάραπαν έδω.

— Τό καταφαμένο σκυλί; φώναξε δη Λεώνης, γιατίντης τό πάτωμα, δης νάνοντης ή γή και νά τόν κατάπληξη;

— Αύτη ή κουβέντα σου είναι μά κουβέντες σωστή, είτε δη μαρκήσιος. Κι' έγω αυτής τής γνώμης είμαι...

— Ακούς έκει, νά έχεται δέν τό διωμάτιο μου και νά βασινήση τή διντυγισμένη αυτή γυναίκα...

— Άλλα είσαι δένδωσις, Λεώνη, δη τι αδητηστής είναι πράγματος;

— Σώπα, ήμενα! φώναξε δη Λεώνης. Θέλεις τώρα νά μέ δάλισης σέ πανοφίες, κι' έναντιον αινής τής διντυγισμένης. Άλλα δέν τό πάθος του! φώναξε δη Λεώνης.

— Άλλα πρόσεξε, Λεώνη, μήτως κάνεις καπιά δάληση.

— Και σήν, κύριε μαρκήσιος, πρόσεξε μάρτιος κάνεις καπιά δάληση.

— Κακούγημα τό λέ δητις μας. Έσοι τραβάδις σιγά-σιγά πρός τόν τάφο τής πρωγκαρίσης Τσιγκαρόλι για νά κληρονομήσης τό διατάπιμηά της κα' έστρασσο σού φαίνεται κανθάρο τό νά στρόφησε για πάτωτα καταγής έναν έχθρο, τό διόπιον νά πατάξει παραύλια για πάτωτα τή δική μας; Άπλοδερο λατούν κοινάεις τό δητις έπιπεντης σου με τό θάνατο τής άγαπημένης σου με τό παράργορο δήνησης έρωτα σου και με τής έρωτας σας διασκεδασίες.

— Πήγανε στό δάδωλο! 'Άρσην είσαι πράπτο της νά πεθάνη, τί σημαία έχει πάντα μά δώρα ναρησης.

— Ω, φρίση! γιανίσα, χωρίς νά θέλω και σωραίστηρα πάλι στό μαζεύλαιο μου.

— Μού φαίνεται πότε μάλησης ή γυναίκα σου, είτε δη με τής έρωτας σας διασκεδασίες.

— Παφαριάλει στόν θάντο τής, άπαντησες δη Λεώνης. 'Εχει πρετό.

— Και είσαι δένδωσις πότε δέν μες άκουεις;

— 'Έπεισθη νά έρη πράτη τή δύναμι νά μάζ ακούση. Υποφέρει πούλι διντυγισμένην Ιουλίτα. Πάντως, για νά είμαστε σίγουροι, δη πέμψαμε στό διττανδού διωμάτιο.

— Κάι δη Λεώνης, δισκούσιμωνς άπο τό φύλο του, δη δοτούς κρατούσε στά χέρια την τίμητη πλατηρόλιλα με τό κονιάκ, πήγε στήν πλαΐνη κάμαρη.

— Ένωσε δη θάντο τής σηνέτησες τώρα, για νά πανεκαλούσθησε τή σηνέτησες τώρα.

— Είχαν καθήσει μπροστής σ' ένα φατέτη κα' δη μαρκήσιος. Νά δέν λέξεις ήγηροτήτας και δραματισμώτας.. Μά τώρα, στη παρασκευή,

— Έρως... Τώρα συνιτιδήσεως... 'Άγνοιες τί είνε έρωτας...

— 'Έρως... Νά την έχεις σαρκαστήκα δη μαρκήσιος. Νά δέν λέξεις ήγηροτήτας και δραματισμώτας.. Μά τώρα, στη παρασκευή,

— Άλλε, έχεις δικόνοι, δη άπωρηματας δη Λεώνης, σκηνωθαστής κι' απελαπιμένος. Προτιμώ νά μού μάλιστας έστο... Αντό μού πρετέ, άφοι είμαι ίκανός για δάλια... Νά, πάτη θά την στέλνω στό νοσοκομείο.. Άλλοιμονο! Ήταν μά νέα τόσο άμαρτα! Τόσο άνθρωπο! Και νά πάτη κατάπληξης έγω... "Α! μονοχετα νά τινάξω τά μανάλ μου στόν δέρα...

(Ακολούθει)

